

РЕШЕНИЕ

№ 3254

гр. София, 26.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64
състав**, в публично заседание на 26.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **9372** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу решение №1005/12.6.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП, в частта, с която е изменен и потвърден ревизионен акт №Р-22002218005704-091-001 от 15.2.2019 г.

Жалбоподателят твърди, че ревизионният акт е незаконосъобразен и необоснован – постановен е в противоречие с ДОПК и ЗДДС. Той е собственик на къща в [населено място], общ. Б., въведена в експлоатация на 12.1.2012 г. За периода от 29.7.2012 г. до 31.12.2016 г. е сключен договор за наем, по силата на който две стаи и прилежащо сервизно помещение са ползвани срещу възнаграждение от трето физическо лице. Същевременно, по никакъв начин, и при повторната ревизия не е доказано лично ползване на останалата част от къщата, от един от съдружниците на жалбоподателя. Не е отчетено, че къщата няма неразграничими и необособими части. Проверката през 2018 г. не би могла да установи лично ползване за периода 2012-2016 г. На основание чл. 124 ТЗ съдружникът е извършвал оглед и дребни ремонтни дейности в къщата. Липсата на категоризация, рецепции и т.н. не е относимо към извършеното с ревизионния акт облагане по реда на ЗКПО и ЗДДС, доколкото отдаването под наем на къщата не предполага необходимостта им. Прието е, че съдружникът С. П. ползва лично и едновременно както къщата в [населено място], така и къщата в [населено място]. При повторната ревизия не са изпълнени указанията, дадени от

по-горестоящия орган. Употребата на ел. енергия би могла да е свързана само с ползването по силата на договора за наем. По отношение на къщата в [населено място]. За нея е издаден акт обр. 14 от 15.1.2014 г., като няма доказателства, че къщата е напълно завършена; не е установена годността на ползване на строежа; аргумент в тази насока е и счетоводното му завеждане. Ето защо са налице обективни пречки за ползване в търговската дейност.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП моли да бъде потвърден обжалваният акт. Счита, че следва да се възприемат изводите, направени в обжалваното решение. Претендира разноси.

Административен съд София – град, 64 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта.

Жалбата е в срок. Подадена е от лице с правен интерес от оспорването и пред компетентния административен съд, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Относно фактите.

Със заповед №Р-22002218005704-020-001/19.09.2018 е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията за корпоративен данък по ЗКПО за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2016 г. и по ЗДДС за периодите от 01.12.2012 г. до 31.12.2014 г., от 01.12.2015 г. до 31.12.2015 г. и от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г.

Ревизията е втора по смисъла на чл. 155, ал. 4 от ДОПК. Възложена е в изпълнение на решение №1359/05.09.2018 г. на директора на дирекция ОДОП С., по жалба №53-06-1639 от 05.07.2018 г., с която изцяло е бил оспорен РА №Р-22221417007515-091-001 от 22.06.2018 г., поправен с РАПРА №П-22221418117909-003-001 от 27.06.2018 г., за установяване на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.10.2014 г. до 31.08.2017 г. и за корпоративен данък за периодите от 01.01.2012 г. до 31.12.2016 г.

За резултатите от втората ревизия е съставен ревизионен доклад /РД/ №Р-22002218005704-092-001 от 25.01.2019 г., с който е направено предложение за установяване на данък за възстановяване общо за ревизираните периоди в размер на 48 230,11 лв., при деклариран данък за възстановяване общо в размер на 110 601,11 лв. По реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК и срещу издадения РД не е постъпило писмено възражение.

Ревизията е приключила с РА №Р-22002218005704-091-001 от 15.02.2019 г., издаден от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Н. Ц. Р., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. Установени са за довносяне задължения общо в размер на 61 710,45 лв., в т.ч., както следва за корпоративен данък /КД/ в размер на 19 027,62 лв. и лихви в размер на 7 457,27 лв., за ДДС в размер на 27 094,60 лв. и лихви от 8 130,96 лв.

Съгласно констатациите в РД, основен предмет на дейност на ревизираното лице през процесните периоди е покупка и обзавеждане на недвижими имоти с цел продажба, лизинг и отдаването им под наем. Дружеството разполага с офис, находящ се на адрес: [населено място], [улица], в сградата на „Парк хотел М.“. Ревизираното лице няма регистриран ЕКАФП и всички плащания се осъществяват по банков път. В [фирма] полагат труд три лица, от които едно е назначено на длъжност „управител“ по

договор за управление и контрол, а останалите две- по трудови правоотношения на длъжности „сътрудник“ и „хигиенист“. Собственици на капитала на дружеството /съдружници/ са С. С. П. И К. С. П., като последният е и управител.

Установено е, че жалбоподателят е собственик на следните недвижими имоти:

- Три поземлени имота, находящи се в [населено място], [община], придобити през 2011 г. чрез покупко-продажба. Върху тези имоти е построена къща, въведена в експлоатация съгласно удостоверение за въвеждане в експлоатация №122/12.01.2012 г., издадено от [община]. Съгласно удостоверението къщата е със застроена площ 206,20 кв. м.;

- Поземлен имот, находящ се в [населено място], С., придобит на 19.07.2013 г. с НА №36, том I, рег. №1253, дело №28/2013 г.;

- Гараж, находящ се в [населено място],[жк], [улица], придобит на 12.04.2007 г. по НА №29, том II, рег. №3495, дело №209/2007 г., целият с площ 20,34 кв. м.;

- Незастроен урегулиран поземлен имот с площ 1 650 кв. м., находящ се в [населено място], [община] малина, придобит на 27.05.2008 г. с НА №11, том II, рег. №2050, дело №190/2008 г.

Видно от констатациите в РД и РА, недвижимият имот в [населено място], представляващ къща с обзавеждане, е заведен на 13.01. 2012 г. като дълготраен материален актив /ДМА/ по дебита на сметка 203/02 на стойност 781_755,05 лв. Включен е в данъчния амортизационен план, съответно са начислявани годишни данъчни амортизации за всяка една от годините в обхвата на ревизията.

За къщата, находяща се в [населено място], от жалбоподателя са представени договори за наем. Видно от договорите, за периодите от 29.07.2012 г. до 31.12.2016 г. част от имота- две стаи с обща площ 55 кв. м., са предоставени за временно и възмездно ползване на В. Г. Г., срещу месечен наем в размер на 250,00 лв. без ДДС.

За имота, находящ се в [населено място], е представен акт образец 14. Отразен е счетоводно по сметка 613 „Разходи за придобиване на ДМА“, която към 31.08.2017 г. е с дебитно салдо в размер на 654_068,92 лв.

На 10.03.2018 г. с П. №0299766 е документирана извършена от органите по приходите при ТД на НАП П. фактическа проверка на обект „къща за гости“, находяща се в [населено място], собственост на ревизираното дружество. При проверката е установено, че къщата е с площ 240 кв. м. и обща площ на парцела около 5 дка. Къщата се състои от три спални, хол и кухня. При проверката в обекта е намерено лицето С. С. П. – съсобственик на капитала на [фирма] и баща на управителя на дружеството. По думите му само една от стаите в къщата е отдадена под наем на физическо лице, което идвало рядко и за което не е предоставил данни. При проверката освен С. С. П. не са установени други лица. Констатирано е, че обектът няма категоризация за търговски обект, няма рецепция, ресторант, лоби бар или друго помещение, регистър за гостите и фискално устройство. Не е установен персонал като рецепционисти, камериерки, готвачи, сервитьори, охранители или други лица. Въз основа на резултатите от фактическата проверка и представените документи органите по приходите са заключили, че обектът не функционира като търговски обект.

При извършена на 03.04.2018 г. фактическа проверка на обекта, находящ се в [населено място] е установено, че обектът представлява къща на етаж и половина с подземен етаж. Ниво 1 е с площ около 300 кв. м. и се състои от 4 помещения, включващи хол, трапезария и кухня и 3 спални. Ниво 2 е с приблизителна площ от 100 кв. м. и се състои от 2 спални. Подземният етаж е с площ около 140 кв. м. и се състои

от 5 помещения. Констатирано е, че макар и да няма издаден Акт 16, къщата се ползва за живеене. При проверката е дадено писмено обяснение от лицето С. С. П. – съдружник и баща на управителя на [фирма], че къщата се използва за живеене от него и семейството му.

В отговор на връчено в хода на първата ревизия искане от [фирма] са представени данни, че считано от 31.10.2012 г. партидата на обекта в [населено място] е на лицето К. К. Е., като от 2012 г. до 31.03.2018 г. се заплаща консумация на битов ток.

Съгласно указанията на решаващия орган при повторната ревизия е извършена насрещна проверка на наемателя В. Г. Г., документирана с протокол №П-22221418197320-141-001/18.12.2018 г. За целите на проверката на 13.11.2018 г. на проверяваното лице е връчено по електронен път искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ №П-22221418197320-040-001 от 08.11.2018 г. В отговор с придружително писмо вх. № 59-00-1245 от 27.11.2018 г. са представени следните доказателства: обяснителна записка относно наемането на части от къща находяща се в [населено място] за отдих; разписка от 22.11.2013 г., подписана от представляващия на [фирма] за получена сума брой в размер на 4 200,00 лв. за погасяване на фактури за наета къща в [населено място]; договор от 29.07.2012 г. за наем на недвижим имот находящ се в [населено място], [община]; анекс от 30.07.2012 г. към договора от 29.07.2017 г.; фактури с предмет наем на помещение по договор издадени към В. Г. Г. от наемодателя [фирма]. Констатирано е, че според обяснения на наемателя заплащането по издадените фактури е следвало да бъде по банков път, но за негово удобство е уговорено със собственика на имота да се разплаща в брой. Съгласно представената разписка от 22.11.2013 г. сумата от 4 200,00 лв., която е изплатена брой от В. Г. Г., ще бъде внесена по банков път от С. П. - съдружник в [фирма] за погасяване на фактури с предмет наета къща в [населено място]. В тази връзка от органите по приходите е констатирано, че разписката е подписана едностранно само от получил сумата С. П.. На същата не е положен подпис от предоставилия сумата В. Г. Г..

Съгласно представено от жалбоподателя банково извлечение от 26.11.2013 г. по сметка [банкова сметка] в О. АД е констатирана единствено внесена сума в размер на 4 200,00 лв. по издадени фактури 32,34,34, 35. Тази вноска е единственото осчетоводяване на платен наем по договорените наемни взаимоотношения за обекта в [населено място] със сочения наемател.

Констатирано е също, че според обяснителната записка на проверения В. Г. относно наемането на части от къща в [населено място], тя е ползвана за отдих. По данни от информационната система /ИС/ на НАП е установено, че В. Г. е с постоянен и настоящ адрес: [населено място], [улица] [община].

Съгласно дадените указания са изследвани данни за отчетени разходи за консумативи за ползване на имота в [населено място]. При прегледа на оригиналните документи на жалбоподателя е констатирано, че не са представени и не са установени счетоводни документи за разход на вода, с получател ревизираното дружество. Установени са данни за ползвана електроенергия. В тази връзка са изискани и предоставените данни от [фирма], ЕИК –[ЕИК], въз основа на които е констатирано, че ревизираното лице е регистриран като потребител в системата на [фирма] с clienски номер [ЕГН] и място на потребление ИТН 4016671 с адрес [населено място] общ. Б. обл. С..

Въз основа на всички събрани доказателства относно имота в [населено място] е формирано заключението, че за периодите от 2012 г. до 2016 г. той се ползва както за

икономическата дейност на [фирма], така и за лични нужди на съдружниците. Този извод е обоснован с факта, че за периодите от 2012 г. до 2016 г. само част от обекта – 55 кв. м. от обща застроена площ 206,20 кв. м., е отдаден под наем на наемателя В. Г. Г.. На база на съотношението на предоставената под наем площ към обща площ на обекта е определено и съотношението, в което процесният имот се ползва за лични нужди и за целите на икономическата дейност. В резултат е изчислено, че процесният имот се използва за лични нужди и за икономическата дейност на ревизираното лице в съотношение 74% на 26%.

Относно имота, находящ се в [населено място] е заключено, че същият се ползва за лични нужди от един от собствениците на [фирма] - С. С. П.. Поради обстоятелството, че имотът не е бил счетоводно признат като ДМА и за него не са отчитани разходи за амортизации, които да влияят на размера на декларирания финансов резултат, с РА не е извършена корекция на задълженията на дружеството по реда на ЗКПО за ревизираните периоди.

При така установената фактическа обстановка и формирани изводи от правна страна е прието следното:

Относно задълженията по ЗКПО:

За имота в [населено място] с РА не е извършена корекция на задълженията на дружеството по реда на ЗКПО за ревизираните периоди и не се установени допълнителни задължения за корпоративен данък.

За имота в [населено място], който е отчетен като ДМА е установено, че през периодите от 2012 г. до 2016 г. ревизираното лице е начислявало разходи за данъчни амортизации. С оглед прието в РА становище, че процесният имот се използва за икономическата дейност и за лични нужди в съотношение 26% на 74%, е заключено, че на основание чл. 54, ал. 1, във връзка с чл. 58, ал. 1 и чл. 60, ал. 6 от ЗКПО не следва да бъде призната 74% от начислената като разход годишна данъчна амортизация на процесния имот за всяка една от ревизираните години, както следва: за 2012 г. в размер на 36_667,80 лв.; за 2013 г., 2014 г., 2015 г. и 2016 г. в размер на 38_402,14 лв. за всяка една от годините. На цитираните основания е прието, че с непризнатите разходи за данъчна амортизация не следва да се намалява счетоводния финансов резултат при определяне на данъчния финансов резултат на дружеството.

Вследствие на извършената по посочения ред и основания корекция, с РА са установени допълнителни задължения за корпоративен данък и лихви за просрочие общо в размер на 26_536,72 лв., в т.ч. по периоди, както следва: за 2012 г. – КД в размер на 3_666,78 лв. и лихви в размер на 2_189,21 лв.; за 2013 г., 2014 г., 2015 г. и 2016 г. задължения за корпоративен данък в размер на по 3_840,21 лв. за всяка една от годините поотделно и съответно лихви за 2013 г. – 1_953,31 лв., за 2014 г. – 1_512,34 лв., за 2015 г. – 1_121,32 лв. и за 2016 г. – 732,92 лв..

Относно задълженията по ЗДДС:

Използването на част от недвижимия имот в [населено място] /в посоченото съотношение 26% за икономическата дейност и 74% за лични нужди/ и 100% ползване на целия имот в [населено място] за лични нужди е третирано от органите по приходите като доставка по смисъла на чл. 9, ал. 3, т. 1 от ЗДДС, който приравнява на възмездни доставки на услуги предоставянето на услуги за лични нужди, за нуждите на персонала или за цели, различни от икономическата дейност на данъчно задълженото лице. На основание чл. 27, ал. 2 от ЗДДС данъчната основа на доставките по смисъла на чл. 9, ал. 3, т. 1 от ЗДДС е определена на база направените преки

разходи, включващи разхода за изхажяването в размер на 1/240 от данъчната основа и направените разходи за стоки или услуги, за които е упражнено право на приспадане на данъчен кредит.

През ревизирия период къщата в [населено място] е заведена счетоводно като ДМА на стойност 781_755,05 лв. Преките разходи по изхажяването са определени съгласно изречение второ на чл. 27, ал. 2 от ЗДДС, а именно като 1/240 част от стойността на придобиване на актива, тъй като при придобиването му е упражнено право на приспадане на данъчен кредит. При определяне на данъчната основа е взето предвид съотношение 74:26 за лични нужди и икономическа дейност. ДДС е начислен само за периодите м. 12.2014 г., м. 12.2015 т. и от м. 01.2016 г. до 31.12.2016 г., когато е действал договорът за наем с В. Г. Г..

За доставките по чл. 9, ал. 3, т. 1 от ЗДДС с предмет използване за лични нужди на 74% от имота, находящ се в [населено място] по реда на чл. 27, ал. 2 от ЗДДС е определена данъчна основа, върху която на основание чл. 86, ал. 1 от ЗДДС е начислен ДДС, както следва:

За периода м. 12.2014 г. е определена данъчна основа в размер на 7_231,22 лв., върху която е начислен ДДС в размер на 1_446,24 лв.

За периода м. 12.2015 г. е определена годишна данъчна основа в размер на 28_924,91 лв., върху която е начислен ДДС в размер на 5_784,98 лв.

За 2016 г. е определена данъчна основа от 2_410,40 лв. за всеки отделен месец, върху която е начислен ДДС в размер на 482,08 лв. също за всеки отделен месец.

През ревизирия период къщата в [населено място], [улица] заведена счетоводно по сметка 613 „Разходи за придобиване на ДМА“, която към 31.08.2017 г. е с дебитно салдо в размер на 654_068,92 лв. Преките разходи по изхажяването на имота в [населено място] са определени съгласно изречение второ на чл. 27, ал. 2 от ЗДДС, а именно като 1/240 част от стойността на придобиване на актива, тъй като при придобиването му е упражнено право на приспадане на данъчен кредит.

За доставките по чл. 9, ал. 3, т. 1 от ЗДДС с предмет използване за лични нужди на имота, находящ се в [населено място] върху определената по реда на чл. 27, ал. 2 от ЗДДС данъчна основа на основание чл. 86, ал. 1 от ЗДДС е начислен ДДС, както следва:

За периода м. 12.2014 г. е определена данъчна основа в размер на 8_175,84 лв., върху която е начислен ДДС в размер на 1_635,16 лв.

За периода м. 12.2015 г. е определена годишна данъчна основа в размер на 32_703,36 лв., върху която е начислен ДДС в размер на 6_540,67 лв.

За 2016 г. е определена данъчна основа в размер на 2_725,28 лв. за всеки отделен месец, върху която е начислен ДДС от 545,05 лв., също за всеки отделен месец.

С оспореното решение обжалваният РА №Р-22002218005704-091-001 от 15.02.2019 г. е прогласен за нищожен в частта му, с която са установени резултати по ЗДДС за данъчните периоди от 01.12.2012 г. до 30.11.2014 г. Предвид изложеното и предвид допълнителната жалба, би следвало да се приеме, че предмет на разглеждане в настоящото производство не следва да бъде спорът относно посочените задължения и периоди. Същевременно обаче се установява, че е установен за донасяне ДДС за м. декември 2014 г., за предходните месеци назад, до 1.12.2012 г., не е постановявано определяне на ДДС. В останалата част РА е потвърден.

Предвид изложеното, следва да се приеме, че предмет на разглеждане е спорът относно установени задължения по ЗКПО за периодите декември 2014 г., от 01.12.2015 г. до 31.12.2015 г. и от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г. Установени са за донасяне задължения общо в размер на 61_710,45 лв., в т.ч., както следва: за корпоративен данък /КД/ 19_027,62 лв. , лихви - 7_457,27 лв., а за ДДС - 27_094,60 лв. и лихви 8_130,96 лв.

При разглеждането на спора пред настоящия състав е прието заключение по съдебна експертиза, от което не могат да се направят изводи за факти, различни от констатираните и установени по-горе.

Разпитан е св. С. С. П., който е посочил, че е посещавал къщата в [населено място], с цел поддръжка. Оставал е инцидентно да спи там, но не я е ползвал за постоянно. В двора на къщата е имало септична яма с помпа, която е черпела много ток.

По същество.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Р. акт е издаден от компетентен орган – този, който е възложил ревизията и от ръководителя на ревизията в съответствие с изискванията на чл.119 ал.2 от ДОПК, както и т.р. №5/13.12.2016г. на Върховния административен съд по т.д. №10/2016г. Актът е подписан с електронен подпис, като са представени документи, както и диск, от които се установява наличието на такъв, както и подписването на акта от издалия го орган.

Относно спазването на процесуалните правила. При служебната проверка по чл.160 ал.2 от ДОПК, съдът НЕ констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

При преценката по реда на чл. 160, ал. 1 ДОПК настоящият състав намира, че при издаване на РА са спазени процесуалните и материалните правила при издаването му.

На първо място, се установява, че органът по приходите е изпълнил задължението си за събиране на доказателства, които да установят фактическата обстановка обективно, всестранично и пълно. В този смисъл са спазени изискванията на чл. 37 ДОПК, а същевременно – намира за неоснователни твърденията на жалбоподателя, че при потворната ревизия не са спазени указанията на по-горетоящия орган. При извършване на съответните процесуални действия са извършени всички необходими действия относно установяване на обективната фактическа обстановка, именно въз основа на който са стигнали до правилни и обосновани фактически, а оттам – и правни изводи.

По отношение на имота в [населено място]. Правилно е извършена преценката, че имотът се е ползвал в посоченото по-горе съотношение от наемателя и от единия от съдружниците. Както бе установено, той е въведен в експлоатация, след което е отдаден под наем само за една част от него – 55 кв.м. За останалата част няма преки доказателства за процесния имот, че е осъществявано ползване от съдружника С. С. П.. Същевременно обаче, при съвкупната преценка на събраните косвени съдът намира, че може да се достигне до единствения възможен извод за осъществявано от него ползване. Това е така предвид това, че къщата е нямала категоризация на търговски обект и съпътстващите с това рецепция, ресторант, лоби, персонал и т.н. Т.е. няма данни, че имотът се е предоставял за ползване на трети лица, по търговски начин /каквото предмет на дейност е вписан за дружеството/. Същевременно обаче от повторната ревизия се е установило, че е запазена ел.снабдяване – „битов ток“, както и е било установено непрекъснато потребление на ел.енергия.

Фактическите изводи на органите по приходите не само не се опровергават, а и се потвърждават от показанията на св. С. С. П.. При преценката на неговите показания следва да се има предвид това, че е и съдружник в дружеството-жалбоподател, поради което и евентуалната негова заинтересованост от изхода на спора. Свидетелят е посочил, че е посещавал къщата в [населено място], с цел поддръжка. Оставал е инцидентно да спи там, но твърди, че не я е ползвал за постоянно.

Правото на ползване във вещното право е част от правомощията, които са включени в правото на собственост – това е правомощието да се ползва вещта съобразно нейното предназначение и да се събират плодовете без да се изменя нейната субстанция, т. е. да се извличат ползите при изпълнение на вменените от законодателя задължения за ползвателя и по начин, че вещта да не се променя съществено /чл. 56 от ЗС/.

Правото на обитаване не е уредено като самостоятелно ограничено вещно право в закона. По

своя характер, съобразно разясненията, дадени в ТР № 47/1961 г., правото на обитаване е вещно право на ползване на недвижим имот за личните нужди на ползвателя. Следователно, правото на обитаване не е с по-малък обем от обема на правото на ползване. Като ограничено вещно право, правото на обитаване, съставлява по естеството си право на ползване, предвид естеството на вещта.

В процесния случай следва да се има предвид именно естеството на процесния имот – той е предназначен за обитаване. Неговото обитаване обаче не е било предназначено за целогодишно и постоянно такова. Това е предвид безспорно установения факт, че предназначението му е било да се ползва за „къща за гости“ – т.е. не за постоянно живеене. Естеството на нейното ползване не е за постоянно живеене. Ето защо и изводите за едновременното ползване на тази къща от една страна и ползване на къщата в [населено място] от друга, не си противоречат доколкото предназначението на отделните къщи е различна, поради което и ползването на едната не изключва ползването на другата.

Тези фактически изводи, съпоставени с останалите установени факти, а именно че къщата е била запазена с битов ток; имало е непрекъснато ползване на ел.енергия; имало е септична яма, за ползването на която се твърди, че също се е използвало значително количество ел.енергия, което е още един аргумент в подкрепа на извода за това, че къщата се е ползвала, вкл. и за лични цели; в нея макар и след процесния период, е намерен единствено съдружника П., както и липсата на факти, които да установят предоставяне ползване на трети лица /с изключение на посочения наемател, чието име съдружникът при проверката не си е спомнил/, водят до единствено възможния извод, че къщата в [населено място] се е ползвала/обитавала именно от жалбоподателя в рамките на процесния период.

По отношение имота, находящ се в [населено място]. Не се спори, че собственикът на дружеството използва имота за лични нужди. В този смисъл правилно е ценена писмената декларация от единия от собствениците на [фирма], че ползва сградата за живеене заедно със семейството му, в качеството ѝ на признание за неизгодни за жалбоподателя факти. Единствено настоящият състав счита, че не може да се приеме извода на ответника, че този документ притежава материална доказателствена сила относно твърдените обстоятелства.

Спорът е дали може да се направи извод за осъществено ползване при положение, че имотът не е бил въведен в експлоатация. Предвид това, че сградата се използва фактически /макар и без разрешение за ползване/, за личните нужди на съдружник на жалбоподателя и доколкото този имот е включен като стопански актив стока или дълготраен материален актив по смисъла на ЗКПО и е приспаднал данъчен кредит при придобиването ѝ, то при използването му следва да се приеме, че дължи „връщане“ на данъка. След като жалбоподателят е упражнил право на данъчен кредит за придобиването на сградата, находяща се в [населено място], след като я използва за задоволяване на лични нужди на собственика, то несъмнено са налице доставки по смисъла на чл. 9, ал. 3, т. 1 от ЗДДС, поради което върху данъчна основа, определена по реда на чл. 27, ал. 2 от ЗДДС и на основание чл. 86, ал. 1 от ЗДДС за тези доставки е дължим ДДС.

Същевременно, настоящият състав възприема изводите на ответника, че предоставянето за ползване на актив за лични нужди би могло да се тълкува като безвъзмездно предоставяне за ползване на материални блага, което по своята същност представлява отклонение от данъчно облагане по смисъла на чл. 16, ал. 2, т. 2 от ЗКПО. Съгласно цитираната разпоредба за отклонение от данъчно облагане се смятат договорите за заем за послужване или друго безвъзмездно предоставяне за ползване на материални или нематериални блага ето защо, при определяне на данъчната основа за облагане, приложима ще бъде нормата на чл. 16, ал. 1 от ЗКПО, съгласно която когато една или повече сделки, включително между несвързани лица, са сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, данъчната основа се определя, без да се вземат под внимание тези сделки, някои техни условия или тяхната правна форма, а се взема под внимание данъчната основа, която би се

получила при извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но която не води до отклонение от данъчно облагане.

Предвид изложеното съдът намира, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

По разноските. На основание чл. 161 ДОПК, вр. чл. 8, вр. чл. 7, ал. ал. 1, т. 4 от Наредбата за адвокатските възнаграждения жалбоподателят дължи на ответника юрисконсултско възнаграждение, съответно на обжалваемия интерес – общо в размер на 61 710,45 лв.лв., което следва да се изчисли в размер на 2381,30 лв. Ето защо следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение до посочения размер.

Водим от изложеното и на основание чл.172 ал.2 от АПК и чл.160 ал.1 от ДОПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу решение №1005/12.6.2019 г. директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП, в частта, с която е изменен и потвърден ревизионен акт №Р-22002218005704-091-001 от 15.2.2019 г.относно установени задължения по ЗКПО за периодите декември 2014 г., от 01.12.2015 г. до 31.12.2015 г. и от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г. общо в размер на 61 710,45 лв., както следва за корпоративен данък - 19 027,62 лв. и лихви в размер на 7 457,27 лв., а за ДДС - 27 094,60 лв. и лихви - 8 130,96 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП 2381,30 лв. разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: